U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, 110 00 Praha 1, proti žalovaným: **1) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, **2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 281/2011 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 31. 8. 2011 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti. Uvedl, že dne 14. 12. 2010 podal u Městského soudu v Praze žádost o poskytnutí informace o obsahu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jíž se domáhal obsahu celého spisu správy městského soudu sp. zn. St 119/2009, týkajícího se vyřizování stížnosti žalobce na nevhodné chování a narušování důstojnosti soudního jednání ze strany soudců JUDr. Jana Klášterky a JUDr. Vladimíry Kosovcové, k němuž došlo dne 13. 5. 2009. Tato žádost nebyla v zákonem stanovené lhůtě vyřízena. Následně podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona, o níž však Ministerstvo spravedlnosti dosud nerozhodlo. Proto se žalobce domáhá, aby soud uložil Ministerstvu spravedlnosti povinnost rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 17. 1. 2011 na postup při vyřizování umíněné žádosti o informace.

Přípisem ze dne 21. 10. 2011 žalobce městský soud informoval, že předmětná žaloba směřuje též proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně, jímž je Městský soud v Praze, tedy soud, který by současně měl projednávanou věc rozhodovat. Dodal, že v obdobných věcech byly Nejvyšším správním soudem věci přikázány jinému soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47). Žalobce

uzavřel, že důvody pro přikázání věci jinému soudu jsou zřejmě dány i v nyní projednávané věci. Předseda Městského soudu v Praze k návrhu žalobce na delegaci dne 27. 10. 2011 uvedl, že rozhodnutí o delegaci ponechává na úvaze soudu.

Následně Městský soud v Praze dne 21. 2. 2012 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu za účelem určení místní příslušnosti s ohledem na to, že Městský soud v Praze je jedním z žalovaných.

Nejvyšší správní soud shledal návrh žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost*“.

Místně příslušný Městský soud v Praze je v podané žalobě označen jako jeden z žalovaných a je současně povinným subjektem, po němž se žalobce domáhá vydání informace. V takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, protože Městský soud v Praze v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace vystupoval jako povinný subjekt (správní orgán) a je prvním žalovaným. Současně je tento subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Z popsaných důvodů jsou všichni soudci specializovaných senátů městského soudu vyloučeni pro možnou podjatost.

Pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu tedy nelze sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález sp. zn. III. ÚS 218/97 ze dne 4. 12. 1997 (N 151/9 SbNU 327) nebo nález sp. zn. IV. ÚS 466/97 ze dne 11. 3. 1998

(N 38/10 SbNU 251), oba dostupné na http://nalus.usoud.cz] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 18/06 ze dne 11. 7. 2006 (N 130/42 SbNU 13; 397/2006 Sb.), http://nalus.usoud.cz]. V něm Ústavní soud vyslovil, že *„výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“*.

Konečně pak Nejvyšší správní soud poukazuje i na svá usnesení ze dne 29. 3. 2007, č. j. Nad 8/2007-40, nebo ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47, www.nssoud.cz, kde ve skutkově a právně podobných věcech téhož žalobce rozhodl stejně jako nyní.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně
senátu